

"Rudiš beskriver ett Berlin där intellekt och känsla står mot varandra som världsmakterna under det kalla krigets dagar. I sin första roman "Himmel under Berlin" lämnar han inga tvivel om på vilken sida av fronten mellan konst och liv som hans tappre soldat kämpar. Eller åtminstone tror sig kämpa.

Petr Bém lämnar sitt liv i Prag för att beväpnad med Dylan-låtar dra som gatumusiker genom Berlins tunnelbana och i Bukowskis och Kunderas anda grunda ett punkband. Han avfärdar visserligen techno som musik för "robotar" och tycker att en "portion emotion" är nödvändig vid låtskrivande, men när Petr vid sin avfärd i romanens början efterlämnar ett par rader till sin gravida ex-flickvän härskar en kuslig tystnad på känslornas tonspår.

På flykt undan sina känslor verkar huvudpersonen söka en värld sammansatt av 'mörker, oväsen och fart' i Berlins underjord, den känslomässiga krasshet och existentiella äkthet som verkar stråla ut från Berlin till alla det forna östblockets huvudstäder. Det Berlin som berättarjaget söker består av spårvagnsförare, hallickar, knarkare och zigenerskor. Ibland ligger väst öster om öst.

Romanen gräver ned sig djupt i ett slags magisk halvrealism men lyckas ändå bevara en humoristisk lätthet i tonfallet."

Andreas Rosenfelder/ Frankfurter Allgemeine Zeitung, 2004-12-07

"En Pragbos kärleksförklaring till Berlin – dubbelbottnad, underfundig och lätt i tonen."

Ingo Schulze